

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Doc. I. F., CSc.,** zastoupený JUDr. Jaroslavem Buriánkem, advokátem se sídlem Ovčí Hájek 2159/16, Praha 5, proti žalovaným: **1) Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, **2) Úřad práce,** se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, Praha 28, o přezkoumání rozhodnutí 1) žalovaného ze dne 1. 9. 2006, č.j. 2006/41461-442, a 2) žalovaného ze dne 15. 5. 2006, čj. ABF-3308/2006-05/05, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 85/2011 – 208,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 85/2011 – 208, ve výroku II. a III. a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 5. 2006, čj. ABF-3308/2006-05/05, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci na nákladech řízení částku 8.712 Kč do 15ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Jaroslava Buriánka.

Odůvodnění:

I.
Dosavadní průběh řízení

Nejvyšší správní soud upouští od podrobné rekapitulace skutkového stavu věci, který byl dostatečně podrobně popsán v rozsudku ze dne 31. 10. 2011, č. j. 3 Ads 115/2007-

142, a omezuje se pouze na závazný právní názor v tomto rozsudku vyslovený a následné nové rozhodnutí Městského soudu v Praze na něj navazující.

II.
Zrušovací rozsudek NSS

Nejvyšší správní soud vázán nálezem Ústavního soudu, jímž bylo jeho dřívější rozhodnutí zrušeno, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2007, č. j. 2 Cad 103/2006 - 64, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ústavní soud dospěl v nálezu ze dne 2. 6. 2009, č. j. II. ÚS 435/09, k závěru, že stěžovatel v době, kdy žádal o zprostředkování zaměstnání, již nevykonával funkci likvidátora u žádné obchodní společnosti a překážka uvedená v § 25 odst. 1 písm. p) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) neexistovala. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je proto podle Ústavního soudu v objektivním rozporu se skutkovým stavem. Stěžovatel ovšem až v řízení o kasační stížnosti prokázal svá předchozí tvrzení, že výkon funkce likvidátora mu zanikl dříve, než žádal o zprostředkování zaměstnání. Správní orgán prvého stupně provedl ve věci dokazování se závěrem, že stěžovatel je likvidátorem tří obchodních společností a prvý žalovaný tento závěr převzal.

Nejvyšší správní soud proto zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrátil mu věc k dalšímu řízení, přičemž jej pro další řízení zavázal posoudit, do jaké míry správní orgány dostály své povinnosti provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a zda stěžovatel v tomto řízení označil důkazy na podporu svého tvrzení, že nevykonává funkci likvidátora žádné obchodní společnosti (§ 52 správního řádu). Současně vyslovil předpoklad, podle kterého se v řízení před Městským soudem v Praze nebude možno obejít bez znalosti příslušných spisů rejstříkového soudu. Podle Nejvyššího správního soudu bude též třeba posoudit, zda rozhodnutí rejstříkového soudu, že stěžovateli funkce likvidátora zanikla ke dni 18. 2. 2005, vydaná o řadu let později, mají konstitutivní, či deklaratorní povahu. Teprve po provedení těchto úkonů bude možno učinit závěr o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí druhého žalovaného.

III.
Nové rozhodnutí Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze se v novém rozhodnutí nejprve zabýval otázkou, zda žalobce ve správním řízení označil důkazy na podporu svého stvrzení, že funkci likvidátora nevykonává. Dle názoru soudu tomu tak nebylo. Správní orgán si v průběhu řízení jednak zajistil úplný výpis z obchodního rejstříku tří dotčených společností a učinil rovněž dotaz na rejstříkový soud, zda je žalobce u těchto tří společností veden jako likvidátor. Na tento dotaz Městský soud v Praze, obchodní oddělení, odpověděl, že k zániku funkce likvidátora dojde až výmazem společnosti z obchodního rejstříku.

Z principu materiální publicity podle soudu plyne, že zveřejněním v obchodním rejstříku se nikdo nemůže vůči třetím osobám dovolávat porušení právních předpisů. Zápis

orgánů společnosti, kterým je také likvidátor, do rejstříku má podle soudu konstitutivní charakter, neboť ten, jehož se zápis týká, nemůže vůči třetím osobám namítat, že tento zápis neodpovídá skutečnosti.

Dále se soud zabýval otázkou, zda po 18. 2. 2005, kdy měla funkce likvidátora dle žalobcova tvrzení zaniknout, tento jako likvidátor nevystupoval. K uvedenému zjistil, že dne 30. 5. 2005 podal žalobce jako likvidátor odvolání proti usnesení Městského soudu v Praze, jímž byl zamítnut jeho návrh na zahájení řízení o výmaz společnosti ART FIN, spol. s r. o. z obchodního rejstříku. Dne 12. 7. 2005 pak jako likvidátor podal žádost o prominutí soudního poplatku z odvolání. Jak vyplývá z úplného výpisu z rejstříku, byl žalobce zapsán jako likvidátor společnosti ART FIN, spol. s r. o. 29. 8. 2001 a vymazán dne 13. 6. 2007. I po 18. 2. 2005 tedy žalobce evidentně činil úkony ve věci výmazu společnosti ART FIN, spol. s r. o. jako její likvidátor.

Dne 25. 5. 2007 pak podal žalobce návrh na změnu zápisu v obchodním rejstříku v tom smyslu, že funkce likvidátora mu ke dni 18. 2. 2005 zanikla, přitom se dovolával § 31a zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Toto ustanovení se však podle soudu vztahuje pouze na potvrzení volby nebo jmenování člena statutárního orgánu (tj. také likvidátora). V daném případě však žalobce nebyl jmenován likvidátorem orgánem společnosti, nýbrž byl jmenován soudem, který nařídil likvidaci dané společnosti. O odvolání takto jmenovaného likvidátora rozhoduje dle § 75 odst. 2 obchodního zákoníku opět jen soud a jmenování likvidátora se pak zapisuje do obchodního rejstříku dle § 38g odst. 1 obchodního zákoníku. Ani § 31a obchodního zákoníku tedy podle soudu nestanoví zánik funkce likvidátora v případě, kdy byl likvidátor jmenován rozhodnutím soudu, jiným způsobem než opět soudním rozhodnutím.

Soud tak dospěl k závěru, že žalobce i po 18. 2. 2005, kdy na základě sdělení Městského soudu v Praze měl zaniknout výkon funkce likvidátora společnosti ART FIN, spol. s r. o., činil jakožto likvidátor úkony vedoucí k výmazu této společnosti z obchodního rejstříku, tedy nadále vykonával činnost jako likvidátor. Navíc je soud toho názoru, že s ohledem na § 29 obchodního zákoníku, jenž upravuje princip materiální publicity, má zápis likvidátora, stejně jako jeho výmaz konstitutivní charakter.

Soud proto žalobu proti rozhodnutí úřadu práce odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí zamítl jako nedůvodnou.

IV.
Kasační stížnost

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje v posouzení přípustnosti zařazení likvidátora, který nevykonává funkci, do seznamu uchazečů o zaměstnání a vlivu donucovacího ustanovení § 38l odst. 6 poslední věty obchodního zákoníku na zánik výkonu funkce likvidátora. Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak vidí v tom, že soud podle jeho názoru nerespektuje, že výkon funkce zaniká tři měsíce po prohlášení konkurzu (na společnost Petřivý –

dřevařská výroba, spol. s r. o.), tedy 18. 2. 2005, jak stanoví obchodní zákoník, ale snad teprve tehdy, až to dal někdo zapsat do obchodního rejstříku, tedy 13. 6. 2007.

Skutečnost, že úřad práce věděl o donucovacím ustanovení § 38l obchodního zákoníku, vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí ze dne 1. 5. 2006, kde úřad práce mylně tvrdil, že v dané době příslušné ustanovení ještě neplatilo. To však není pravda, pouze v roce 2005 bylo toto ustanovení označeno § 31a. Nelze pak podle stěžovatele dovodit, že by se § 38l obchodního zákoníku nevztahoval na likvidátory ustanovené soudem. I při likvidaci společnosti na základě rozhodnutí soudu soud jmenuje likvidátora. Názor soudu podle stěžovatele odporuje důvodům, pro které byl proveden výmaz stěžovatele jako likvidátora ART FIN, spol. s r. o., tedy podle zdůvodnění donucovacím ustanovením § 38l odst. 6 obchodního zákoníku a odporuje i potvrzení, které Městský soud vystavil pod značkou F 67525/2007 dne 13. 8. 2007 (zde potvrzeno, že výkon funkce likvidátora žalobci zanikl dnem 18. 2. 2005).

Je sice pravda, že stěžovatel podal dne 29. 6. 2005 odvolání proti zamítnutí návrhu na výmaz ART FIN, spol. s r. o. v likvidaci a 12. 7. 2005 požádal o prominutí soudních poplatků k tomuto odvolání. Nelze však z toho dovozovat, že by § 38l obchodního zákoníku neplatil. Stěžovatel pouze provedl nicotný právní úkon, ke kterému již nebyl aktivně legitimován.

Úkony, které stěžovatel provedl v roce 2007, pak nebyly úkony likvidátora, ale osoby, která k návrhu výmazu funkce likvidátora prokázala právní zájem (srov. § 31 odst. 2 obchodního zákoníku). Jelikož stěžovateli dne 28. 2. 2005 výkon funkce likvidátora zanikl, právní zájem na zápisu takové skutečnosti měl.

Závěr Městského soudu v Praze, že zápis do obchodního rejstříku má konstitutivní charakter, je v rozporu s praxí obchodního rejstříku. Ve všech výpisech z obchodního rejstříku, které jsou založeny v soudním spisu, nalezneme zápisy, kde se datum provedení zápisu liší od data zániku či vzniku funkce. Jde o zápis jednatelů u společnosti Petřivý – dřevařská výroba, spol. s r. o. U zápisů výmazu stěžovatele jako likvidátora PROFICIAT, spol. s r. o. v likvidaci a GRADATIM, spol. s r. o. v likvidaci z roku 2007 je uvedeno datum zániku funkce 28. 2. 2005. U výmazu v případě ART FIN, spol. s r. o. v likvidaci sice datum zániku funkce uvedeno nebylo a dodatečně již software obchodního rejstříku zápis neumožnil, i zde však Městský soud v Praze vystavil potvrzení, že výkon funkce zanikl 28. 2. 2005. Dle usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 8. 2005, č. j. 7 Cmo 558/2004 - 153 se uvádí, že zápis do obchodního rejstříku dle § 28 odst. 1 písm. e) obchodního zákoníku má jen deklaratorní charakter.

Stěžovatel má dále za to, že znění zákona o zaměstnanosti má v ustanovení § 25 odst. 1 písm. p) výrazně diskriminační charakter vůči likvidátorům. Jednatelé i společníci, a obdobně i zaměstnanci mohou být do seznamu uchazečů o zaměstnání zapsáni, i když mají určitý malý příjem či mzdu. Naproti tomu likvidátoři do seznamu uchazečů o zaměstnání v době, kdy tuto funkci vykonávají – i když nemají vůbec žádný příjem – nemohou být do seznamu uchazečů zapsáni. Věcný důvod pro takové zásadní rozlišení podle stěžovatele není.

Ve správním řízení stěžovatel úřadu práce sdělil, že před zápisem do seznamu uchazečů mu podle § 38l ke dni 28. 2. 2005 zanikl výkon funkce likvidátora u všech tří společností. Úřad práce však ve svém usnesení tvrdil, že ustanovení § 38l v danou dobu v obchodním zákoníku nebylo. To ovšem není pravda, neboť dané ustanovení bylo i počátkem roku 2005 v obchodním zákoníku obsaženo, a to v ustanovení § 31a. Ani odvolací správní orgán ani Městský soud v Praze pak při posuzování správní žaloby k donucovacímu ustanovení § 38l nepřihlédly. Tuto otázku náležitě nezhodnotil ani Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti. Teprve Ústavní soud svým nálezem rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil a zavázal jej svým právním názorem.

Městský soud v Praze následně, poté, co byl jeho rozsudek rovněž zrušen, podle stěžovatele překvapivě zjistil, že výkon funkce likvidátora podle § 38l obchodního zákoníku neměl zaniknout tři měsíce od prohlášení konkurzu, ale až později, kdy byl proveden výmaz z obchodního rejstříku s tím, že zápis má podle jeho názoru konstitutivní charakter. Rozsudek Městského soudu v Praze je tak podle stěžovatele v rozporu s usneseními, zápisy a potvrzeními rejstříkového soudu, a pokud jde o konstitutivnost zápisu v rozporu s citovaným usnesením Vrchního soudu v Praze.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V.
Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 22. 6. 2012. Postup správních orgánů byl podle jeho názoru zcela v souladu s právními předpisy. Úřad práce i žalovaný vycházeli z doložené spisové dokumentace, ze které vyplývalo, že k zániku funkce likvidátora dojde teprve výmazem společnosti z obchodního rejstříku. Stěžovatel přitom činil úkony směřující k výmazu společnosti ART FIN, spol. s r. o. v likvidaci i po podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Nelze se proto podle žalovaného ztotožnit s námitkou, podle níž k zániku funkce likvidátora došlo již dne 18. 2. 2005, jak se uvádí v kasační stížnosti.

Na likvidátora jmenovaného soudem se pak podle žalovaného nevztahuje § 38l obchodního zákoníku. Pokud je likvidátor jmenován soudem, jen soud jej může této funkce zprostit a nemůže se tak stát pouze nečinností statutárního orgánu, neboť ve smyslu § 70 odst. 3 obchodního zákoníku jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 obchodního zákoníku působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti. Žalovaný se ztotožňuje se závěrem soudu, že § 38l obchodního zákoníku stanovuje pouze překážky výkonu likvidátora, nikoliv zánik této funkce, jak dovozuje stěžovatel. Ustanovení § 38l tedy podle žalovaného na případ stěžovatele nedopadá.

Nelze rovněž souhlasit s námitkou, že úkony stěžovatele činěné po podání žádosti o zařazení do evidence uchazečů činil pouze jako osoba, která má na věci právní zájem, neboť byl v té době likvidátorem společnosti a za společnost byly prováděny úkony vedoucí k ukončení likvidace.

Jelikož likvidátor jedná započetím výkonu funkce jménem společnosti jako statutární orgán, má zápis do obchodního rejstříku podle žalovaného konstitutivní účinky, obdobně jako zápis statutárního orgánu, a je tudíž vůči třetím osobám účinný teprve ode dne zveřejnění. Stěžovatel podle žalovaného nemůže namítat, že úřad práce věděl o zániku jeho funkce likvidátora ke dni 18. 2. 2005. I když se stěžovatel domníval, že jeho funkce zanikla, nijak toto své tvrzení neprokázal a nadále činil úkony plynoucí mu z této funkce.

Žalovaný nakonec nesouhlasí ani s námitkou, podle níž je § 25 odst. 1 písm. p) zákona o zaměstnanosti vůči likvidátorům diskriminační. Uvedené ustanovení pouze vymezuje podmínky, při jejichž splnění může být fyzická osoba zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. V případě jednatelů a společníků zákon stanovuje omezení ve vztahu k odměně z výkonu jejich funkce, nikoliv ve vztahu k výkonu funkce. Likvidátor je naproti tomu jmenován k tomu, aby provedl všechny úkony, aby likvidace společnosti byla úspěšně skončena a aby následně došlo k výmazu společnosti z obchodního rejstříku.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

VI.
Relevantní právní úprava

Podle § 25 odst. 1 písm. p) zákona o zaměstnanosti, může být uchazečem o zaměstnání, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která není nuceným správcem nebo správcem podle zvláštního právního předpisu nebo likvidátorem podle zvláštního právního předpisu a to v době, kdy tuto činnost vykonává (u zvláštního právního předpisu v případě likvidátora odkazuje zákon na § 70 a následující obchodního zákoníku).

Podle § 38l odst. 1 obchodního zákoníku nemůže být statutárním orgánem, členem statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs. Totéž platí, byl-li návrh na prohlášení konkursu podaný proti takové právnické osobě zamítnut pro nedostatek majetku.

Podle § 38l odst. 6 obchodního zákoníku nastane-li skutečnost uvedená v odstavci 1 v době, kdy osoba, jíž se tato skutečnost týká, je statutárním orgánem, členem statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby, příslušný orgán, jakmile se o tom dozví, ji odvolá, anebo potvrdí její volbu či jmenování. K potvrzení volby nebo jmenování se vyžaduje souhlas dvou třetin hlasů společníků přítomných na valné hromadě nebo dvou třetin všech členů dozorčí rady nebo oprávněných zaměstnanců společnosti, jde-li o člena dozorčí rady voleného zaměstnanci. Jestliže k potvrzení volby nebo jmenování nedojde do tří měsíců ode dne, kdy nastala skutečnost uvedená v odstavci 1, výkon funkce zaniká posledním dnem této lhůty.

VII.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá pouze výroky II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v tomto rozsahu na základě uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V průběhu řízení vyvstaly tři základní okruhy právních otázek, které bylo nutné posoudit. Zaprvé je to teze Městského soudu v Praze, podle níž může dojít u soudem jmenovaného likvidátora k zániku funkce opět pouze rozhodnutím soudu, a z toho vyplývající závěr, že ustanovení § 38l obchodního zákoníku na stěžovatele vůbec nedopadá. Za druhé je to otázka charakteru zápisu zániku funkce likvidátora do obchodního rejstříku, tedy zda jsou účinky zápisu deklaratorní či konstitutivní. Zodpovězení uvedených otázek pak vytváří předpolí pro posouzení otázky pro rozhodnutí věci klíčové, totiž jak se měly správní orgány se stěžovatelovou námitkou zániku funkce likvidátora ze zákona vypořádat.

VII. a)

V ustanovení § 38l odst. 1 obchodního zákoníku se uvádí, že *statutárním orgánem, členem statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby, která je podnikatelem*, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs. Situaci, kdy působnost statutárního orgánu vykonává likvidátor, toto ustanovení výslovně neřeší, s ohledem na § 70 odst. 3 obchodního zákoníku se nicméně na funkci likvidátora nepochybně rovněž vztahuje.

Jelikož § 38l obchodního zákoníku žádným způsobem nerozlišuje mezi statutárními orgány či jejich členy podle toho, jakým způsobem byli do funkce ustanoveni (zvoleni či jmenováni), je Nejvyšší správní soud toho názoru, že závěr soudu, podle kterého toto ustanovení na stěžovatele – jako soudem ustanoveného likvidátora – nedopadá, nelze z textu zákona dovodit. Soudem dovolávaný § 75 odst. 2 obchodního zákoníku se pak zabývá rozdělením likvidačního zůstatku a řešené problematiky se nijak nedotýká.

Ustanovení § 38l obchodního zákoníku tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu dopadá na statutární orgány, resp. jejich členy, včetně likvidátora, a to bez ohledu na to, jakým způsobem byli do své funkce ustanoveni.

VII. b)

Dále bylo třeba posoudit otázku charakteru zápisu zániku funkce likvidátora do obchodního rejstříku. Zde vycházel Nejvyšší správní soud zejména z úvahy, že jedná-li se u skutečností zapisovaných do obchodního rejstříku v tom kterém konkrétním případě o zápis konstitutivní, vyplývá to zpravidla přímo ze zákona. Tak např. podle § 62 odst. 1 obchodního zákoníku *„společnost vzniká dnem, ke kterému byla zapsána do obchodního rejstříku“*; podle § 68 odst. 1 obchodního zákoníku *„společnost zaniká ke dni výmazu z obchodního rejstříku“*; podle § 14 odst. 6 obchodního zákoníku je od zápisu do obchodního rejstříku účinné udělení prokury. Obdobně je to se zvýšením či snížením základního kapitálu u společnosti s ručením omezeným a u akciové společnosti (§ 145, § 147 odst. 3, § 202 odst. 5 a § 216 odst. 3 obchodního zákoníku), jakož i u rozhodnutí akciové společnosti

o „*zvýšení nebo snížení základního kapitálu, o štěpení akcií či spojení více akcií do jedné akcie, o změně formy nebo druhu akcií anebo omezení převoditelnosti akcií na jméno či její změně*“ (§ 173 odst. 2, § 186b odst. 1 obchodního zákoníku).

Naproti tomu v případě jmenování likvidátora, obdobně jako u ustanovení člena orgánu do funkce nelze z obchodního zákoníku konstitutivní účinek takového úkonu dovodit. Účinky těchto úkonů proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nastávají již rozhodnutím příslušného orgánu. Pokud jde o likvidátora, vyplývá uvedené navíc přímo i ze znění § 70 odst. 3 obchodního zákoníku, podle kterého na něj přechází v rámci § 72 působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti již samotným *jmenováním*.

Ani v tomto případě tedy nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit závěrům Městského soudu v Praze, neboť dospěl k názoru, že zápis vzniku či zániku funkce likvidátora do obchodního rejstříku má pouze deklaratorní charakter.

VII. c)

Poté, co byly zodpovězeny výše rozebrané otázky, a lze tedy uzavřít, že ustanovení § 38l odst. 6 obchodního zákoníku na stěžovatele dopadá, jakož i že k zániku jeho funkce došlo k jím tvrzenému datu 18. 2. 2005, jak posléze v roce 2007 deklarovaly i rejstříkové soudy, bylo na místě zabývat se tím, jakým způsobem měly či neměly s tímto jeho tvrzením naložit správní orgány v projednávané věci v době, kdy byla situace z důkazního hlediska zcela jiná.

Prvostupňový správní orgán totiž v daném případě shromáždil spisový materiál, ze kterého vyplývalo, že k zániku funkce likvidátora dojde teprve výmazem společnosti z obchodního rejstříku (přípis Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2006), jakož i že stěžovatel v době po podání žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání činil ve věci likvidace společnosti ART FIN, spol. s. r. o. procesní úkony. Dle takto shromážděných materiálů tedy úřad práce nepochybně rozhodl adekvátně, pokud stěžovatele z evidence uchazečů vyřadil. S námitkou vznesenou stěžovatelem, podle níž jeho funkce zanikla ke dni 18. 2. 2005 ze zákona, se však úřad práce relevantním způsobem nevypořádal, neboť pouze v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že toto ustanovení v rozhodné době zákon neobsahoval. Žalovaný pak na uvedenou námitku nereagoval nijak.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu je v projednávané věci nutno vzít v potaz, že zákon o zaměstnanosti ukládá ve svém § 25 odst. 1 písm. p) správním orgánům činným na úseku státní správy zaměstnanosti posuzovat otázky specificky obchodněprávní. Rovněž tvrzení stěžovatele o zániku jeho funkce ze zákona podle § 38l odst. 6 poslední věty obchodního zákoníku tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybně spadalo do působnosti úřadu práce při posuzování podmínek vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání, a to jako otázka předběžná. Přitom je třeba zdůraznit, že *stěžovatel objektivně nemohl v daném okamžiku doložit toto své tvrzení žádným přímým listinným důkazem*. Správní orgán nicméně podle Nejvyššího správního soudu mohl ověřit minimálně to, zda stěžovatel byl skutečně statutárním orgánem společnosti Petřivý –

dřevařská výroba, spol. s r. o., jakož i zda byl na tuto společnost prohlášen konkurz ke stěžovatelem tvrzenému datu.

Je pak jistě otázkou, jak by správní orgán s takto získanými podklady naložil v konfrontaci s již dříve opatřenými listinami svědčícími pro opačný závěr, totiž že funkce likvidátora stěžovateli nezanikla. Tato otázka je však pouze hypotetická a její zodpovězení nemá ze současného hlediska žádný reálný význam.

Nejvyšší správní soud tak na základě výše předložených úvah dospěl k závěru, že správní orgány byly v daném případě ze zákona příslušné posoudit námitku uplatňovanou stěžovatelem od počátku řízení, tj. že jeho funkce likvidátora zanikla ke dni 18. 2. 2005, a o této jako o otázce předběžné povahy rozhodnout. Jelikož tak opomenuly učinit, zatížily svá rozhodnutí vadou, která mohla mít (a nahlíženo dnešním důkazním stavem měla) vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek co do výroku II. a III. a s ním i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.
Náklady řízení

Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli náklady právního zastoupení, tj. odměnu advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 6.300 Kč, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky za každý provedený úkon, tj. 900 Kč. Výše odměny za provedený úkon se stanoví podle právních předpisů účinných v době, kdy byl úkon proveden.

Vzhledem k tomu, že je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.), zvyšuje se tento nárok dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 tohoto zákona o 1.512 Kč.

Celkem je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovateli na nákladech řízení 8.712 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

3 Ads 69/2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Vlašínem v právní věci žalobce: **Doc. I. F., CSc.,** zastoupený JUDr. Jaroslavem Buriánkem, advokátem se sídlem Ovčí Hájek 2159/16, Praha 5, proti žalovaným: **1) Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, **2) Úřad práce,** se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, Praha 28, o přezkoumání rozhodnutí 1) žalovaného ze dne 1. 9. 2006, č.j. 2006/41461-442, a 2) žalovaného ze dne 15. 5. 2006, č. j. ABF-3308/2006-05/05, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 85/2011 – 208,

takto:

I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 3 Ads 69/2012 - 38, ve výroku I. správně zní:

„**I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 85/2011 – 208, ve výroku II. a III. a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1. 9. 2006, č.j. 2006/41461-442, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.“

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2013, č. j. 3 Ads 69/2012 - 38, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 Ad 85/2011 – 208, ve výroku II. a III. a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1. 9. 2006, č.j. 2006/41461-442, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci“.*

V písemném vyhotovení shora označeného rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti spočívající v tom, že zrušované rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí bylo ve výroku rozsudku označeno jako rozhodnutí ze dne 15. 5. 2006, čj. ABF-3308/2006-05/05, ačkoli se jednalo o rozhodnutí ze dne 1. 9. 2006, č.j. 2006/41461-442. Takto bylo rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí správně označeno v záhlaví rozsudku. Uvedená zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. byla opravena tímto usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu